

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część V. — Wydana i rozesłana dnia 1. lutego 1890.

8.

Obwieszczenie ministerstwa obrony krajowej i ministerstwa skarbu z dnia 21. grudnia 1889,

którem podaje się do wiadomości dodatkowe zaliczenie gminy miasta Steyr do 5. klasy taryfy czynszów wojskowych (Dz. u. p. Nr. 168 z r. 1885).

Dodatkowo do obwieszczenia z dnia 14. grudnia 1885 (Dz. u. p. Nr. 168), zalicza się w porozumieniu z c. k. wspólnem ministerstwem wojny gminę miasta Steyr w Górnej Austrii do 5. klasy taryfy czynszów za pomieszczenia dla wojska, obowiązującej do końca 1890 roku.

Dunajewski r. w. Welsersheimb r. w.

9.

Obwieszczenie ministerstwa handlu z dnia 21. stycznia 1890,

którem ogłasza się postanowienia dodatkowe do Porządku sprawdzania miar i wag z dnia 19. grudnia 1872 (Dz. u. p. Nr. 171).

W wykonaniu ustawy z dnia 23. lipca 1871 (Dz. u. p. Nr. 16 z r. 1872), którą ustanowiony zo-

stał nowy Porządek miar i wag, podaje się do wiadomości publicznej następujące rozporządzenie c. k. komisji głównej miar i wag.

Bacquehem r. w.

Pietnasty dodatek do Porządku sprawdzania miar i wag

z dnia 19. grudnia 1872 (Dz. u. p. Nr. 171).

Do §. 2.

W przedmiocie miar wstęgowych z blachy metalowej.

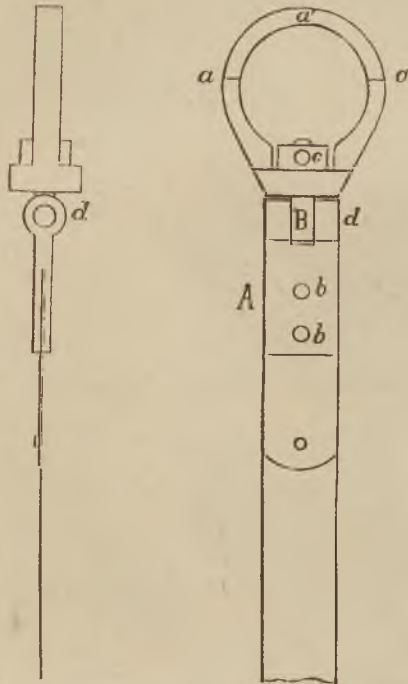
Do sprawdzania i cechowania będą przyjmowane:

1. Miary wstęgowe długości 20, 10, 5 metrów, 2 metry i 1 metr, u których tak końce jak i podziały oznaczone są kreskami na blaszkach mosiężnych przynitowanych.

2. Miary wstęgowe długości 20, 10, 5 metrów, 2 metry i 1 metr, u których końce i podziały oznaczone są kreskami wyraźnie wygryzionymi bezpośrednio na wstędze miary.

U obu tych rodzajów miary wstęgowej obadwa końce owych części wstęgi, które wystają poza kreskami długość miary ograniczającymi, mogą być przytwierdzone do ruchomych lub nieruchomych kółek lub kabłąków.

Nadto pozwala się, żeby u miar drugiego rodzaju jeden koniec wstęgi był przytwierdzony do kółka lub kabłąka, drugi zaś do osi, w puzderku metalowem umieszczonej, na którą się wstęga miary nawija.

3. Takie miary wstęgowe długości 20, 10 i 5 metrów, u których końce tworzą punkta środkowe lub powierzchnie kresowe kółek ruchomych lub nieruchomych, całe zaś metry podziału oznaczone są kreskami na blaszkach metalowych przynitowanych a dziesiąte części metra albo małemi guziczkami mosiężnemi albo małemi okrągłemi dziurkami.

U miar, których końce tworzą punkta środkowe kółek, końce te oznaczone być powinny kreskami na powierzchni kółek, jak wskazują głoski *a a* na figurze obok wyobrażonej.

Na każdej mierze wstęgowej długość jej w metrach oznaczona być powinna przynajmniej po jednej stronie.

Do oznaczenia używać należy albo wyrazu „metr“ barwy czerwonej albo głoski *m*.

Podziały metra oznaczone na mierze wstęgowej numerować należy według decymetrów lub centymetrów i obok cyfr znajdować się mogą oznaczenia *dm* dla decymetrów a *cm* dla centymetrów.

Miary wstęgowe pod 1 i 2 wzmiankowane, cechować należy na blaszkach mosiężnych przynitowanych do końców miary, a to na ich nitach. U miar wstęgowych opatrzonych puzderkiem, dostatecznym jest ocechowanie na kresce, która jest początkiem miary.

U miar wstęgowych z kółkami ruchomemi, wzmiankowanych pod 3 cechować należy:

Kreski *a* na powierzchni kółek umieszczone i wskazujące gdzie jest ich środek a względnie granica miary *a'* (obacz figurę), tudzież przynajmniej jeden z nitów *b b*, któremi wstęga przynitowana jest do części zawiasowej *A* i nit *c*, przechodzący poprzecznie przez głowę przytwierdzoną do części zawiasowej *B* i przez tęż część zawiasową, nakoniec oś zawiasową *d*.

U miar wstęgowych wzmiankowanych pod 3, których kółka są nieruchome, cechuje się tylko przy *a a* a względnie przy *a' i b*.

Wiedeń, dnia 25. lipca 1889.

C. k. komisya główna miar i wag:

Arzberger r. w.

10.

Obwieszczenie ministerstwa handlu z dnia 21. stycznia 1890,

o uchyleniu przepisów ogłoszonych obwieszczeniami z dnia 27. stycznia 1878 (Dz. u. p. Nr. 11) a tyczących się urządzenia, sprawdzania i cechowania beczkomiaru Stampfera do oznaczania pojemności beczek, naczyń walcowych i stożkowych (kadzi), tudzież ciał graniastych.

Podaje się do publicznej wiadomości zamieszczony poniżej przepis c. k. komisji głównej miar i wag, którem uchylone zostaje pozwolenie przyjmowania beczkomiaru Stampfera do sprawdzania i cechowania, ogłoszone w Dzienniku ustaw państwa pod Nr. 11 z r. 1878.

Bacquehem r. w.

Przepis

którym uchyla się pozwolenie przyjmowania beczkomiaru Stampfera do sprawdzania i cechowania ogłoszone w Dzienniku ustaw państwa pod Nr. 11 z r. 1878.

Przepisy, dotyczące się przyjmowania beczkomiaru Stampfera do sprawdzania i cechowania (Dz. u. p. Nr. 11 z r. 1878) zostają uchylone.

Wiedeń, dnia 25. lipca 1889.

C. k. komisya główna miar i wag:

Arzberger r. w.

11.

Rozporządzenie ministerstwa skarbu z dnia 24. stycznia 1890,

tyczące się podatku konsumcyjnego przypadającego od wyprowadzonej ilości alkoholu podatkiem konsumcyjnym obciążonej, której nadejście do wolnego składu gorzałki nie jest udowodnione.

Odnośnie do postanowienia §. 24 II, lit. a, l. 2 i 6, tudzież punktu 7, lit. b Dodatku C przepisu wykonawczego do ustawy o opodatkowaniu gorzałki (Dz. u. p. Nr. 133 z r. 1888), rozporządza się w porozumieniu z królewsko węgierskiem ministerstwem skarbu co następuje:

Jeżeli wysyłający gorzałkę, która wyprowadzona być ma z gorzelnii, obciążona podatkiem konsumcyjnym, celem złożenia jej w wolnym składzie lub w rafinerii gorzałki za skład wolny uznanej, nie jest zarazem przedsiębiorcą gorzelnii (lecz np. przedsiębiorcą wolnego składu) i jeżeli nie tylko dał przepisane zabezpieczenie transportowe, lecz nadto dołożył swój podpis na oznajmieniu, tyczącem się wyprowadzenia a względnie pod deklaracją zobowiązania się tamże przydaną, rzeczony wysyłający bierze przez to na siebie solidarnie z przedsiębiorcą gorzelnii zobowiązanie, że gorzałkę w oznajmieniu wyszczególnioną odstawi do dalszego załatwienia

w niezmienionej jakości i ilości w czasie oznaczonym do urzędu skarbowego, któremu nadzór nad wolnym składem jest poruczony i że złoży oznajmienie a względnie że zapłaci podatek konsumcyjny, przypadający od odnośnej ilości alkoholu, tudzież karę porządkową w §. 69 ustawy o opodatkowaniu gorzałki ustanowioną, jeżeliby wymierzona została w takim razie, gdyby i o ileby owa ilość alkoholu nie nadeszła do wolnego składu a zniszczenie jej podczas przewozu nie zostało udowodnione.

Jeżeli więc w takim razie zajdzie przypadek przewidziany w §. 24, ustęp II, lit. a, liczba 6 rzeczzonego przepisu wykonawczego a względnie w punkcie 7, lit. b regulaminu dla wolnych składów gorzałki, mianowicie, że podatek konsumcyjny od ilości alkoholu nie dostawionej do miejsca przeznaczenia musi być zapłacony, natenczas odnośnie do §. 69 ustawy o opodatkowaniu gorzałki, uwiadomić o tem wprawdzie należy także przedsiębiorcę gorzelnii, atoli zapłaconia przypadającego podatku konsumcyjnego żądać trzeba bezwarunkowo w pierwszym rzędzie od osoby, która jest do tego obowiązana, jako wysyłającej a względnie ściągnąć go trzeba z zabezpieczenia, które ta osoba złożyła, przedsiębiorcę zaś gorzelnii pociągać należy do zapłaconia tego podatku konsumcyjnego tylko o tyle, o ile nie możnaby go ściągnąć od samego wysyłającego.

Podatek konsumcyjny od ilości alkoholu, która nie doszła do miejsca przeznaczenia, płacić należy zwyczajnie w tym urzędzie poborczym, któremu poruczone jest wydawanie bolet dla odnośnej gorzelnii. Gdy zaś wysyłającym jest przedsiębiorca wolnego składu lub rafinerii gorzałki za skład wolny uznanej, w takim razie, jeżeli siedziby tak tych przedsiębiorstw jak i gorzelnii znajdują się w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych, można płacić go także w tym urzędzie poborczym, któremu poruczone jest wydawanie bolet dla odnośnego wolnego składu a względnie dla rafinerii gorzałki, za skład wolny uznanej.

Urząd poborczy, w którym podatek zapłacono, wydać ma posyłającemu boletę potwierdzającą i zarazem uwiadomić o tem nadzór nad gorzelnią a względnie nad wolnym składem.

Rozumie się samo przez się, że przedsiębiorca gorzelnii winien dołożyć swój podpis na deklaracji, tyczącej się wyprowadzenia także w tych przypadkach, gdy nie on lecz inna osoba jest wysyłającym.

Dunajewski r. w.

12.

Rozporządzenie ministerstw spraw wewnętrznych, handlu i skarbu z dnia 25. stycznia 1890,

tyczące się postępowania ze względu na cło z kreoliną, mydłem kreolinowem i wytworami farmaceutycznymi kreolinowemi.

W nowszym czasie wprowadzane bywają pod nazwą kreoliny roztwory mydła w olejkach ze smoły węgla kamiennego (naftalinowych), które z barwy i woni swojej są podobne do kwasu karbolowego surowego lub do olejków ze smoły węgla kamiennego, lecz za pomocą prostej próby łatwo odróżnić się dają. Kilka kropli roztworu zawierającego mydło, wlane do szklanki wody, mieszają się natychmiast z wodą i zamieniają ją w płyn mleczny, podczas gdy kwas karbolowy surowy i olejki ze smoły węgla kamiennego pozostają w wodzie nierozpuszczone w postaci kropelek lub warstwy.

Takie roztwory, mydło zawierające, gdy są wprowadzane w beczkach itp., podlegają cłu według 331 numeru taryfy, w kwocie 10 zł. od 100 kilogramów.

Jeżeli zaś w jakikolwiek sposób (za pomocą napisów, etykiet itp.) podane są za środki lecznicze (płyn antyseptyczny lub odwietrzający, tynktura przeciw pasożytom dla zwierząt itp.) podlegają cłu według 336 numeru taryfy w kwocie 24 zł. od 100 kilogramów, przyczem stosowane być mają

ograniczenia w sprowadzaniu przepisane dla towarów lekarskich przyrządzonych.

Mydło kreolinowe (przeciw pasożytom itp.) podlega cłu jak mydło przednie według numeru taryfy 342 b w kwocie 15 zł. od 100 kilogramów, o ile stosownie do postanowień ogólnych nie należy postąpić z nim według 336 lub 337 numeru taryfy.

W tym ostatnim jednak przypadku nie stosuje się ograniczeń obrotu przez urząd zdrowia przepisanych.

Wytwory farmaceutyczne kreolinowe (pigułki, kapsułki itp.) podlegają tak co do postępowania ze względu na cło, jak i co do ograniczenia obrotu, postanowieniom, tyczącym się towarów lekarskich.

Taaffe r. w.

Dunajewski r. w.

Bacquehem r. w.

Sprostowanie.

W dokumencie koncesyjnym z dnia 23. listopada 1889 na kolej miejscową wąskotorową od Mori na Arco do Riva, zamieszczonym pod Nr. 194 w LXVII części Dziennika ustaw państwa, wydanej dnia 24. grudnia 1889, zakończenie 4go ustępu §. 6go (str. 567, wiersz 16 i 17) opiewać powinno zgodnie z osnową ustępu 3go §. 1go: „nie może być wymierzana w większej kwocie jak po pięć od sta“.